

«Ραββί, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ;» (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!

Ἐκτη Κυριακή από το Πάσχα και στην Εκκλησία ακούμε την Ευαγγελική Περικοπή με την ίαση του εκ γενετής τυφλού από τον Κύριο. Η θεραπεία του τυφλού είναι ένας φοβερός έλεγχος για τους Φαρισαίους, οι οποίοι δεν θέλουν να παραδεχθούν τα λόγια του Χριστού[2]. Το γεγονός αυτό της θεραπείας του γίνεται αφετηρία σωτηρίας, η οποία στο τέλος του ευαγγελικού αναγνώσματος εκφράζεται διά της ομολογίας της πίστεώς του.

Περνώντας ο Χριστός μέσα από την Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με την Ευαγγελική περικοπή του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου[3], συναντάει ένα τυφλό εκ γενετής[4]. Συμπονώντας το δημιούργημά Του, έπλασε πηλό φτύνοντας στο χώμα, το άλειψε

στα μάτια του κι έπειτα τον έστειλε να πάει στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ να νίψει το πρόσωπό του[5]. Να αναφερθεί ότι άνθρωποι λεπροί, τυφλοί, άτεκνοι και φτωχοί θεωρούνταν τότε τιμωρημένοι από τον Θεό για πολύ βαριές αμαρτίες. Θρησκευτικά και κοινωνικά ήταν στο περιθώριο και ουσιαστικά ήταν ζωντανοί νεκροί. Έρχεται, όμως, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να διαψεύσει αυτή την αντίληψη που επικρατούσε την εποχή εκείνη.

Αιτία της τυφλώσεώς του δεν ήταν κάποια αμαρτία που διέπραξε ο ίδιος ή οι γονείς του[6]. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δόξα του Θεού. Η ασθένεια και ο πόνος δεν είναι πάντα συνέπειες προσωπικών μας αμαρτιών, αλλά είτε συνέπειες της ατελούς φυσικής μας πραγματικότητας είτε συνέπειες της ατομικής μας φύσεως.

Μόλις έκανε πλήρη υπακοή στον Κύριο, αμέσως επανήλθε το φως του κι έβλεπε κανονικά. Όλοι όσοι τον γνώριζαν αναρωτήθηκαν αν ήταν ο τυφλός που γνώριζαν, πώς θεραπεύθηκε, πώς επανήλθε το φως του «πώς ανέωχθησαν σου οί όφθαλμοί;»[7]. Αυτός ομολόγησε την αλήθεια με παρρησία λέγοντάς τους ότι τον θεράπευσε ένας άνθρωπος με το όνομα Ιησούς.

Μαρτυρική ήταν η ταλαιπωρία του εκ γενετής τυφλού όχι μόνο μέχρι τη στιγμή της ίασεώς του αλλά και μετά. Πριν συναντήσει τον Σωτήρα ζούσε μέσα στο σκοτάδι στερούμενος του μεγάλου αγαθού, του φωτός. Όταν συνάντησε το αληθινό φως τότε εξεγέρθησαν εναντίον του οι άνθρωποι του σκότους, οι Φαρισαίοι[8]. Ο λόγος ήταν διότι έκανε πηλό ο Κύριος την ημέρα του Σαββάτου. Για το Σάββατο επιβάλλονταν τότε 38 απαγορεύσεις. Μια από αυτές όριζε να μην κάνεις την ημέρα αυτή πηλό (λάσπη). Ο πηλός λοιπόν που έκανε ο Ιησούς με το σάλιο του ήταν παράβαση για τους Φαρισαίους. Διά τον φόβο των Φαρισαίων, οι γονείς του τυφλού φοβόντουσαν να ομολογήσουν το θαύμα.

Οι Γραμματείς και Φαρισαίοι, οι άνθρωποι αυτοί που προβάλλονται ως «τύποι» θρησκευτικής συνέπειας, δεν αντιλαμβάνονται τίποτε από αυτό που συντελείται στην περίπτωση του εκ γενετής τυφλού. Είναι πέρα για πέρα ανυποψίαστοι για το συντελούμενο θαύμα. Αυτό μόνο που τους ενδιαφέρει είναι αν καταλύθηκε η αργία του Σαββάτου με τη θεραπεία του τυφλού. Εμμένουν σε σχολαστικές αναζητήσεις, στη λογική της ερμηνείας του φαινομένου και σε εξηγήσεις του «τί» και του «πώς», ως αποδεικτικά στοιχεία αυτού που οι ίδιοι δεν κατανοούν. Ζουν, πράγματι, σε μια πνευματική τυφλότητα[9].

Ο Θεός μας Χριστός θεραπεύοντας τα ανάπηρα μέλη μας και αποκαθιστώντας την υγεία τους, αποδεικνύει ότι είναι ο δημιουργός και των άλλων μελών μας. Και όταν είπε «Ίνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ» εννοούσε τον εαυτόν του και όχι για

τον Πατέρα. Διότι η δόξα του Πατρός ήταν φανερή.

Αξιοθαύμαστος, λοιπόν, είναι ο τρόπος θεραπείας του τυφλού. Θα μπορούσε, όμως, ο Κύριος να θεραπεύσει τον τυφλό με τον λόγο Του χωρίς να του αλείψει τα μάτια με πηλό. Ο λόγος που χρησιμοποίησε ως μέσο θεραπείας τον πηλό ήταν για να διεγείρει την πίστη του και πραγματικά ο άνθρωπος είχε αρκετή πίστη γιατί εάν δεν είχε πίστη, δεν θα γινόταν το θαύμα. Επίσης, η πράξη αυτή του Ιησού θα οδηγούσε και άλλο κόσμο να έρθει κοντά στο Θεό αφού αρχικά θα τον έβλεπαν τυφλό κι έπειτα θα έβλεπαν τους οφθαλμούς του ανεωγμένους. Ένας άλλος λόγος είναι για να μην γνωρίσει ο τυφλός τον Ιησού, μέχρι εκείνη την ώρα που συζητούσε με τους Φαρισαίους για τον Ιησού[10]. Με χύμα δημιούργησε τον Αδάμ, με χύμα δημιούργησε και τα μάτια του τυφλού. Ήθελε ο Κύριος να γίνει το σημείο ενδεικτικώτερο.

Από την σημερινή Ευαγγελική περικοπή εξάγονται τα εξής συμπεράσματα. Πρώτο, με την ίαση του τυφλού, ο Κύριος γκρεμίζει τις απάνθρωπες αντιλήψεις της εποχής εκείνης για τους τυφλούς. Δεύτερο, με το θαύμα αυτό στον τυφλό χαρίστηκε διπλό φως. Το πρώτο φως ήταν που είδε τα πάντα γύρω του και το άλλο φως ήταν που αντίκρισε Αυτόν που είπε ότι είναι «το φως του κόσμου»[11]. Το επόμενο συμπέρασμα είναι ο τυφλός που άρχισε να βλέπει βαθύτερα πράγματα και νέες αλήθειες ζωής στηριγμένος στο Α και το Ω της ζωής του κάθε ανθρώπου, τον Ιησού Χριστό[12].

Το σημερινό Ευαγγέλιο αποτελεί μια αδιάψευστη απόδειξη ότι ο Χριστός εκτός από τέλειος άνθρωπος ήταν και τέλειος Θεός. Ο τυφλός δεν θεράπευσε μόνο τα μάτια του σώματός του αλλά και τα μάτια της ψυχής του. Αναγνωρίζει και ομολογεί την παντοδυναμία του Αναστάντος Κυρίου σε όλο τον κόσμο χωρίς να φοβάται τους Φαρισαίους. Μαζί με την πίστη χρειάζεται και η παρρησία μας για να ομολογήσουμε την πίστη μας, τον Ιησού Χριστό μπροστά στους ανθρώπους.

Το γεγονός της θεραπείας του τυφλού αποτελεί μια ευλογημένη ευκαιρία, έτσι ώστε και εμείς, ως ορθόδοξοι άνθρωποι, να προβληματιστούμε για την πίστη μας και να ανανεώσουμε την υπόσχεση που δώσαμε κατά την ημέρα της βαπτίσεώς μας[13]. Ας αφήσουμε τον Θεό να ενεργήσει επάνω μας όπως Αυτός γνωρίζει και με όποιον τρόπο επιθυμεί. Φωτεινό παράδειγμα αποτελεί για εμάς ο πρώην τυφλός για το πόσο μπορεί να αλλάξει ριζικά ένας άνθρωπος, εάν και εφόσον το επιθυμεί, συναντώντας πραγματικά τον Ιησού στην καθημερινή του ζωή.

Αμήν!

[1] (σημ. στον τίτλο) Ιωαν. 9,2

[2] Μητροπολίτου Εδέσσης Ιωήλ, «Ο Επιούσιος Άρτος», Έκδοση Β΄2010

[3] Ιωαν. 9,1-38

[4] Ιωαν. 9, 1

[5] Ιωαν. 9, 6-7

[6] Ιωαν. 9,3

[7] Ιωαν. 9, 10-11

[8] Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εις επίγνωσιν Θεού», Β΄ Έκδοση 1999

[9] Γ.Π.Πατρώνου, Ομοτ. Καθηγ. Παν/μίου Αθηνών. «Κήρυγμα και Θεολογία» τόμος Β΄

[10] Στεργίου Σάκκου, «Ερμηνεία Ευαγγελικών Περικοπών»

[11] Ιωαν. 8,12

[12] Αποκ. 1,8

[13] Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, «Η ζύμη του Ευαγγελίου», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 136-138